

רצונו של המדען לבדוק את התאוריה של המכניקה הקלאסית, כלומר האם היא מתאמת עם התוצאות של הפיזיקה המודרנית.

התאוריה של המכניקה הקלאסית מתאמת עם התוצאות של הפיזיקה המודרנית.

התאוריה של המכניקה הקלאסית מתאמת עם התוצאות של הפיזיקה המודרנית. $E_H(x,t) = \frac{1}{2} \tilde{E}(x,t) \exp(-i\omega_e t) + c.c.$: מציבה E_H על גבי $\tilde{E}$ (הערות: $\tilde{E}$ הוא הפונקציה הריאלית, $c.c.$ היא הרכיב המרוכב המנוגד).

$$(10) \quad i\partial_t \tilde{E} + \frac{3}{2} \frac{V_e^2}{\omega_e} \partial_x^2 \tilde{E} = \frac{\omega_e}{2} \frac{\partial \epsilon}{\partial \omega} \tilde{E}$$

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (10) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

$$(11) \quad \partial_x n_{e1} + n_0 \partial_x V_{e1} = 0$$

המשוואה (11) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

$$(12) \quad 0 = -\frac{T_e T_i}{n_0} \partial_x n_{e1} - e E_e - \frac{e^2}{4\pi m_e \omega_e^2} \partial_x |\tilde{E}|^2$$

המשוואה (12) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (12) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

$$(13) \quad m_i \partial_t V_{i1} = -\frac{T_i T_e}{n_0} \partial_x n_{i1} + e E_e$$

המשוואה (13) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

$$(14) \quad \partial_x n_{e1} = C_S^2 \partial_x^2 n_{e1} = \frac{1}{16\pi m_i} \partial_x^2 |\tilde{E}|^2$$

המשוואה (14) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (14) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

המשוואה (14) היא משוואה דיפרנציאלית חצי-מובנה. $i\partial_t \tilde{E} \ll \omega_e \tilde{E}$ ולכן ניתן להזניח את האיבר $i\partial_t \tilde{E}$.

$$\mu = \frac{\delta_e T_i + \delta_i T_e}{T_e}$$

$$\tau = \left(\frac{2m}{3}\right) \cdot \left(\frac{m_p}{m_i}\right) (\omega_e t)$$

$$z = \left(\frac{3}{2}\right) \left(\frac{m_i m_e}{m_i}\right)^{1/2} \frac{x}{\lambda_e}$$

$$E = \left(\frac{1}{M}\right) \left(\frac{M_i}{M_e}\right)^{1/2} \left(\frac{3E^2}{64\pi M_0 T_e}\right)^{1/2}$$

$$N = \left(\frac{3M_i}{4\pi M_e}\right) \left(\frac{n_e l}{n_0}\right)$$

המומיות שלו ייתן דגמה של (א) ו (ב) :

(A) $i \partial_t E + \partial_z^2 E = NE$

(B) $\partial_z^2 N - \partial_z N = \partial_z^2 |E|^2$

הגורן הסטטיסטי הפשוט ביותר של המשוואה הזו הוא הגורן שלוב

המשוואה הזו : $\partial_z^2 N - \partial_z N = \partial_z^2 |E|^2$: כפי שניתן לראות, המשוואה הזו

היא באמצעות הכח הסטטיסטי.

האיבר הפשוט (B) יספק לנו את המשוואה הסטטיסטית : $N = -|E|^2$

ומהצורה (A) : $i \partial_t E + \partial_z^2 E + |E|^2 E = 0$: שם 'E' הוא

השדה האלקטרוני.

המשוואה הזו היא של סולונון : $E(z,t) = E_0(z) \exp(i\omega t) \exp(ikz)$